

Љубиша Војиновић - МАЈСТОРОВСКИ

ПИСМО КРАЉУ

Збирка родољубиве поезије

ПРОМЕТЕЈ

ПИСМО КРАЉУ

Славни краљу црногорски,
ево писма на хартији,
да Те њиме информишем,
о стољетној лакрдији.

Поштовани господаре,
од витешке Горе Црне,
писаћу Ти све по реду,
док ми рука не утрне.

Ти си прави владар био,
с епитетом, цар јунака,
а од када Тебе нема,
снашла нас је мука свака.

У суноврат, кад све пође,
међу живе још Си био,
ал` на жалост, баш Си тада,
на небо се преселио.

Те почетке наших јада,
Ти Си гледа` из Савоје,
ал` последије шта се збило,
нек бар` знају сјени Твоје.

О балканским ратовима,
говорити нећу сада,
јер Си војску црногорску,
предводио лично тада.

После њих је Црна Гора,
засијала попут злата,
ал` ће онда угазити,
у каљугу „југо“ блата.

Допасти се неће Теби,
ово што Ћеш сада чути,
што, из земље тада оде,
на Тебе су многи љути.

Педесет Си и пет љета,
добар владар био, море,
ал` на крају што учиње,
са правом Те људи коре.

То, од Тебе дични краљу,
народ није очекива`,
јер кад земљу краљ напусти,
зна се, шта се сњоме збива.

Шта л` Си хтио и мислио,
то народу јасно није,
и што тада не поступи,
ка` и вазда што Си прије.

Историја нек Ти суди,
што уради краљу тада,
јер ће после туђа круна,
Црном Гором да завлада.

Због заслуга пређашњијех,
тешко Те је осудити,
ал` ће чемер задовијек,
у народној души бити.

На брду Си стаја` тада,
и видио све Си боље,
можда народ спасит` хтједе,
да га Шваба не покоље.

Но, рад` свега од раније,
што Си дао Црној Гори,
за заслуге и прегнућа,
нек Ти вјечна зубља гори.

Нек на Твоју душу иде,
овај терет ка` олово,
а сада ћу наставити,
да Ти пишем писмо ово.

На цетињском тврдом кршу,
Твоја душа сад почива,
ех, када би устат` мога`,
па да Видиш шта се збива.

Све голготе Првог рата,
такође су знане Теби,
ни о њима господаре,
писао Ти овђе не би.

Но ћу причат` шта је било,
по свршетку Првог рата,
и од кад је Твоја душа,
кроз небеска прошла врата.

Рад` некак`е лажне слоге,
Црну Гору угасише,
и од тада, краљу дични,
Твоје круне нема више.

А све то је започело,
са почетком Првог рата,
кад нам дође зло големо,
и провали наша врата.

Кад је катил сву Србију,
зликочачки задавио,
Ти Си краљу истог` трена,
рат Швабама објавио.

И битку Си на Мојковцу,
наредио лично тада,
да се српска војска спаси,
и њихова ратна влада.

Ал` на жалост, после рата,
прилике су биле друге,
баш њима Си поста` сметња,
у стварању прве Југе.

Твој лик, краљу оцрнише,
и повратак забранише,
те се тада Црна Гора,
са европске мапе брише.

Да Си био тад у земљи,
можда не би тако било,
и Бог знаде шта ли би се,
у супротном догодило.

Но, да сада не гатамо,
са тим` нек се баве луди,
а од „дако“и „дами је“,
никад није било људи.

Него, да се вратим теми,
о ономе што нам бјеше,
и шта крене по ђаволу,
кад владари погријеше.

Ради луде „братске“ приче,
Црној Гори бришу име,
па од тада до дан - данас,
кубуримо ево с тиме.

Твој унук те срамно изда`,
ка` цијело српство што је,
од тада нам муке крећу,
и дан - данас што постоје.

Млади регент Александар,
из престоног Београда,
по енглеском наговору,
у опасну замку пада.

Он угази у каљугу,
те, ту чудну земљу ствара,
а за Црну Гору, краљу,
не даваше ни пет пара.

Све душмане до скорашње,
у њедарца српска прима,
па ће темељ те државе,
од почетка да се клима.

„Кад се нешто грбо роди,
то вријеме не исправи“,
зато рачун Србима ће,
да се брзо испостави.

Ту наказну „заједницу“,
многи желе да развале,
па големе српске жртве,
убрзо су свуда пале.

Зло ће у њој да се шири,
и темеље да јој тресе,
само након двадес` лjeta,
покољи ће да се десе.

За то доба, дични краљу,
Црна Гора не постоји,
а народу српскоме се,
план паклени свуда кроји.

И ако је српска круна,
у сред` вајног Београда,
осим Срба сви је мрзе,
те ће брзо да пропада.

Па то чудо од државе,
коју унук твој направи,
изнутра ће да прокува,
и у крви да се дави.

Душмана је много било,
и „братскијех“ зликоваца,
који дрвље и камење,
на државу нову баца.

Противници српске круне,
завјеру су утврдили,
и краљу су Александру,
у Марсеју пресудили.

Он је био жртва прва,
великога Другог рата,
кад започе зло нацизма,
сву Европу да захвата.

У том` јаду и расулу,
рат је овај к нама стиг`о,
и све хорде хијена је,
на род српски тада диг`о.

Удружи се свака ала,
сва ордија и „братија“,
на миг папе и Хитлера,
поче Србе да убија!

Да би српску монархију,
до темеља разорили,
комунисти и усташе,
све су снаге удружили.

Британци нас увукоше,
у рат тешки и кржави,
те крв српска, господаре,
сав ће Балкан да преплави.

Сви на Србе кидисаше,
и Југа се тад` распаде,
а краљевска „српска“ круна,
у вихору рата паде.

Да зло наше буде веће,
комунизам тад` ојача,
и прилику себи ствара,
ка престолу да корача.

Комунисте подржаше,
и британска то би` воља,
тада чизма бољшевичка,
преко српских пређе поља.

Уз огромне српске жртве,
монархије не би` више,
а у новом уређењу,
српско име свуд` се брише.

Комунисти власт отеше,
доносећи зле прилике,
а њихови кадровици,
тад` уводе републике.

А на челу нове Југе,
доведоше неког Тита,
ко је, чи` је и одакле,
нико не смје` ни да пита.

Тих педесет и пет љета,
страховладе комуниста,
у Брозовој „Југи“ бјеше,
за све Србе пропаст чиста.

За вријеме владавине,
Јосиповог лажног лика,
и Црна је Гора била,
једна од шест република.

У Србији оформише,
двје чврсте покрајине,
и тад Србље начисто ће,
да се сели ил` да гине.

Од тада се, господаре,
српско име свуда брише,
а нације неке нове,
од Срба се сачинише.

Од ђавола црвенијех,
васколико српство страда,
а вјера ће православна,
да се гуши и пропада.

Седамдесет и четврте,
Брозов устав све доврши,
а српство ће васколико,
ту најгоре да обрши.

Е, у томе грдном стању,
дочекасмо нове јаде,
кад се и та земља „братства“,
на комаде сва распаде.

Крајем тога миленија,
захвати нас опет туга,
у крвавом вјерском рату,
запали се и та Југа.

Швабе фитиљ упалише,
и њихова пизма стара,
па пет нових држава се,
по уставу оном` ствара.

Све то, само Србе чуди,
и никога више, вала,
а сви други земљу руше,
те се зато и распала.

Боље што Си, господаре,
међ` мртвима био тада,
да не Гледаш грдне јаде,
како опет српство страда.

Опет они, што им Срби,
гостопримство подарише,
сви од реда, бездушно се,
на њих тада окомише.

Црна Гора и Србија,
заједницу покушаше,
али она не потраја,
чак ни то нам не идаше.

Ни то „запад“ не дозволи,
ка` и вазда од раније,
преко плећа наших вођа,
метнули су узенгије.

Цаба оном што се буну,
и љутито што подврисне,
у пркос ће свему бити,
републике независне.

Црна Гора и Србија,
додатно су у проблему,
јер владари њихови се,
не слагаху ни у чему.

У томе им са запада,
непрестано „помоћ“ стиже,
да народи наши не би,
један другом били ближе.

Нема слоге нит` памети,
нит` логике све то има,
нит` нормалан човјек може,
да то схвати и поима.

Дође доба наопако,
и времена та шашава,
те је тешко описати,
шта све нам` се издешава.

Црна Гора и Србија,
толике су жртве дале,
да би круне и слободу,
кроз вјекове очувале.

А душмани сад нам земљу,
као никад покорише,
а да метка кукалога,
из пушака не палише.

Са „Јудиним“ златницима,
владаре нам подмитише,
па у канџе глобалиста,
обје земље завршише.

Молећи се, народ пати,
гледајући сву ту бруку,
па, једино још се узда`,
у праведну Божју руку.

Е зато Ти ово пишем,
да нам Кажеш шта чинити,
и како се из зла овог`,
сад можемо избавити.

Твоја ријеч нек се чуне,
са Орлова тврдог крша,
и нек широм Црне Горе,
на крилима залепрша.

Сад је краљу, ропство такво,
без окова и ланаца,
јер сад с нама новац влада,
од сатрапа и странаца.

Ти одатле боље видиш,
шта је код нас по сриједи,
те ће народ црногорски,
Твоју ријеч да слиједи.

У потоњих сто година,
наша пропаст не престаје,
а за народ и државу,
нико више и не хаје.

О, Никола Петровићу,
Твоје име нек се свети,
јер све вође после тебе,
као да су без памети.

Удаљише Црну Гору,
од Русије и од брата,
сад понизно ено клече,
Ватикану испред врата.

А садашњи владар што је,
те окрену ћурак капе,
е Нећеш ми вјеровати,
ено љуби скуте папе.

Чудо једно, шта се збива,
и шта с Црном Гором ради,
да не Можеш замислити,
који су нас снашли јади.

Ту случајно ништа нема,
што нам Црну Гору прже,
и због чега, баш њу, стално,
у канцама чврсто држе.

Јер, кад српство у њој сломе,
и кад Црну Гору сатру,
катили ће знати да су,
довршили своју мантру.

Ударају на светиње,
и на свету вјеру њену,
па су зато порушили,
и капелу на Ловћену.

Ал` ће храбри Црногорци,
одољети свакој сили,
и опет ће они бити,
оно што су некад били.

Шеснајест је ево лета,
независна Црна Гора,
и то тако, ако Бог да,
задовијек остат` мора.

Црногорски витезови,
мачем су је изборили,
и својим` је потомцима,
на чување оставили.

Ал` како је одбранити,
од многијех лешинара,
и од јада домаћега,
улизица и јајара.

А, пут којим сад идемо,
ни Богу се не допада,
те се бојим господаре,
да ће народ да пострада.

Не плаше се Црногорци,
нити борбе нити смрти,
већ од једа и неправде,
од бијеса народ дрхти.

И док Теби ово пишем,
на вријеме мислим прошло,
сад пребирам и умујем,
како нам је све то дошло.

Јер у доба твога вакта,
комуниста није било,
зато да Знаш, од њих нам се,
зло големо догодило.

А шта рећи за ту банду,
и црвену багру нашу,
све по плану језуита,
с кували су ову „кашу“.

На жалост Ти морам рећи,
још њихова ера траје,
те та змија и дан данас,
све кадрове „важне“ даје.

Од вијека двадес` првог,
двадес` два су љета прошла,
али памет српском роду,
још у главу није дошла.

И све ово док Ти причам,
од бијеса шкрипим пером,
јер још не знам шта ће бити,
с нашом земљом и са вјером.

Ал` да добро бити неће,
и да мука биће већа,
све ми на то указује,
и душа ми предосјећа.

Срце ми је саломљено,
те, од туге све уздишем,
па од силне туге, краљу,
редове Ти ове пишем.

Јер ме ово стање мучи,
те с теретом тешким секам,
па Твој савјет с нестрпљењем,
и с великом надом чекам.

Ал` не Часи ни трен краљу,
но, што брже сада Дјелај,
јер су дани у питању,
велики се спрема белај.

Све што сам Ти написао,
истине су Знади чисте,
сад од Тебе, господару,
пуки народ савјет иште.

А свакојем Црногорцу,
питање се сад намеће,
с ким ће, сучим` и куда ће,
Црна Гора да се креће.

Твој одговор сви чекамо,
да нам Речеш шта чинити,
и како се од зла овог,
сад можемо одбранити.

С народом Си, Црне Горе,
са успјехом, дуго влада`,
па од Тебе с нестрпљењем,
сви чекамо ријеч сада.

Једног` трена, господаре,
губит` више ја не смијем,
те ћу смјеста ПИСМО дати,
анђелима небескијем.

Нови Сад, на Лучиндан, 2022 љета Господњег

МЕГДАН У БОКИ

Наполеон Бонапарте, кад на Црну Гору крену,
на оружје Црногорци, дигоше се у том` трену.

Са француском моћном војском, у Боки се сударише,
након битке, ка` и вазда, ловором се закитише.

Тад су кршни Црногорци, на биљегу њима стали,
и нијесу Французима, ни за педаљ узмицали.

Но Жан, витез од Гренобла, пред почетак саме битке,
тад` затражи мегданцију, да укрсте сабље бритке.

До тада је непобједив, овај галски ритер био,
па увјерен у побједу, он је мегдан затражио.

Жан надмени не посумња`, шта ће тада да га снађе,
јер ће Бећо син Кезунов, испред њега да изађе.

Бјелопавлић по свом` роду, Павићевић к Жану крену,
па на очи обје војске, поче мегдан на терену.

Сијевнуше сабље бритке, при судару два титана,
у налету један другом, зададоше пуно рана.

Ал` у једном од замаха, одсјече му Бећо главу,
трупло Жана од Гренобла, на зелену паде траву.

Овај славни догађај је, најавио пораз Гала,
те им војска црногорска, ни бјежати није дала.

Под командом Петра првог, одигра се битка тада,
а Бог драги поможе му, да Французе ту савлада.

Слава нек` је задовијек, црногорским јунацима,
што су силне освајаче, таманили по кланцима.

Док свијета овог` има, нек и ова прича зна се,
када Бећо Павићевић, у бесмртне уписа` се!

Нови Сад, на Петровдан 2021 љета Господњег